

Den 17 November.

Men nu äro wi friade från lagen, döda ifrån honom, som höll
 oss fångna. Rom. 7: 6.

Apostelen framställer här lagen såsom ett fängelse, i hvilket wi hållits fångna. Deß bud och domar woro de jerngaller, dörrar och lås, som höllo oss förwarade till döden. Ty först bör märkas, att lagen redan dömer oss till döden för den synd, som blott ligger i vår natur, ja, wi hafwa synden och döden i arf från Adam — och lagen säger: "Förbannad är hwar och en, som icke fullkommar allt det, som är skrifwet i lagboken, så att han gör det." Men för det andra, när wi icke tro detta, nemligen att wi redan äro dömda, om wi ock aldrig mer syndade, utan wi försöka att nu med vår bättring minska vår skuld för att vinna Guds nåd, så är hela vår natur så uppsjld af ondskan och förderf, att wi oupphörligt på nytt synda och öka vår skuld, hwarigenom samwetet beständigt stöter emot och fångslas af lagens domar, såsom af jerngaller och lås; hwarthelst wi wända oss, blifwa wi dock alltid "fasthållna". Ett sådant fängelse är lagen. Så säger apostelen äfwen i Gal. 3: 23: "Förrän tron kom, woro wi förwarade ("bewakade") under lagen, beslutna ("inneslutna") till den tro, som skulle uppenbaras." Men uti denna bild, att lagen är ett fängelse, ligger icke blott det, att wi äro dödsfångar under deß domar, utan wi påminnas ock härpå om arten af den fromhet, som lagen werkar. Derom talar Luther på följande sätt: "Lagens embete är att förwara oss såsom i ett fängelse. Detta är en ganska träffande bild, som wisar, hwad lagen uträttar, och huru fromma han gör menniskorna. Ingen tjuf, mördare eller röfware, som blifwit tillfångatagen, älskar sina bojor och det dystra fångelse, der han hålles bunden. Twärtom skulle han gerna, om han kunde, wilja nedrifwa fångelse med deß jernbojor, ja lägga det i afta. I fångelse afhåller han sig wäl från illgerningar, dock icke af god wilja eller kärlek till rättfärdigheten, utan derföre, att fångelse hindrar honom. Och medan han så är innesluten, afflyr och hatar han ännu icke synden och sitt tjufveri (twärtom förjer han hjertligen deröfwer, att han icke är fri och får stjäla); men fångelse hatar han, och om det tillåtes honom att utgå, skulle han stjäla såsom förut. Lagen innesluter menniskorna både i borgerligt och andligt hänseende inom wisja strankor. Sådan är lagens förmåga och rättfärdigheten af lagen, att den tvingar oss till en utwärtas fromhet, i det att han hotar öfwerträdarena med straff och plågor. Det lyda wi då wisserligen lagen af iruktan för straff, men owilligt och med stort misnöje. Men hurudan